

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 782/2014-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. novembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť J. K., zastúpeného advokátom JUDr. Ervinom Erdélyim, P. Blahu 7/A, Nové Zámky, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 197/2013 zo 14. mája 2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. K. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. augusta 2014 doručená sťažnosť J. K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Ervinom Erdélyim, P. Blahu 7/A, Nové Zámky, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Cdo 197/2013 zo 14. mája 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom konania vedeného Okresným súdom Martin (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10 C 228/2002 o zaplatenie škody na zdraví v procesnom postavení žalovaného. Okresný súd rozhodol vo veci samej rozsudkom sp. zn. 10 C 228/2002 z 24. mája 2012 tak, že sťažovateľovi uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 10 549,72 € do troch mesiacov od právoplatnosti rozsudku. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 8 Co 389/2012 z 26. apríla 2013 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol z dôvodu jeho neprípustnosti.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„Okresný súd v Martine po 10tich rokoch, v neprimeranej lehote, rozhodol o nárokoch žalovanej, a to aj na základe toho, že sťažovateľ sa nemohol relevantne vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom, a to tak, že jeho dôkazy, ktoré mali objektívny charakter, a ktoré predkladal Okresnému súdu v Martine a Krajskému súdu v Žiline, ako aj dovolaciemu súdu - Najvyššiemu súdu SR nebol akceptované a teda jeho vyjadrenia vyšli nazmar...“

Sťažovateľ ďalej uviedol, že *„prednesy sťažovateľa neboli zadokumentované v protokole o súdnom pojednávaní, keďže priebeh súdneho konania na Okresnom súde Martin zaznamenávala predsedkyňa senátu na diktafón, ktorý si sama obsluhovala-a sama vypínala a tak sa napr. do písomnej formy protokolu nedostala dôležitá výpoveď svedka J., ktorý medzičasom zomrel“.*

Podľa názoru sťažovateľa je záver najvyššieho súdu „nezákonný, pretože sťažovateľ nevyhodnocoval dôkazy tak, ako to uvádza v odmietajúcom uznesení Najvyšší súd ale žiadal, aby Okresný súd Krajský súd sami vyhodnocovali objektívne dôkazy tak, aby sa k nim sťažovateľ mohol úplne a jednoznačne vyjadriť a aby o tomto vyjadrení bol aj evidentne vystavený protokol z hlavných pojednávaní, čo v predchádzajúcom súdnom konaní tak nebolo“.

Sťažovateľ na základe uvedeného žiada, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol, že „právoplatným rozhodnutím Najvyššieho súdu SR Bratislave, ako súdu dovolacieho, sp. zn. 7 Cdo/197/2013 zo dňa 14. 05. 2014 boli porušené práva sťažovateľa J. K. a podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy SR zrušil uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7 Cdo/197/2013 zo dňa 14. 05. 2014 a vec mu vrátil na ďalšie konanie“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom,

neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že petit sťažnosti nezodpovedá kvalitatívnym požiadavkám, ktoré vyplývajú z ustálenej judikatúry ústavného súdu, a to napriek tomu, že sťažovateľ je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom. Uplatňujúc materiálny prístup k ochrane ústavnosti, ústavný súd kvalifikoval sťažnosť sťažovateľa podľa jej záhlavia a odôvodnenia ako sťažnosť, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2

zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Pri skúmaní príloh k sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľ na kópii napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyznačil, že mu bolo doručené 30. mája 2014.

V súvislosti s uvedeným zistením ústavný súd následne zisťoval aj prostredníctvom okresného súdu, či deň doručenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je identický s dňom nadobudnutia právoplatnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Na základe tohto postupu ústavný súd zistil a ustálil, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 30. mája 2014, pričom sťažnosť sťažovateľa bola podaná na poštovú prepravu 11. augusta 2014 a ústavnému súdu bola doručená 14. augusta 2014, teda zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako podanú oneskorene.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2014